

Arrest

nr. 193 635 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten,
naam : B. (..) + 2 kinderen

voornaam : D. (..)
geboortedatum : 02.02.1982
geboorteplaats : Orenjë Librazhd
nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/11/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Over de gegrondheid

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“SCHENDING VAN

- ART. 74/13 VREEMDELINGENWET
- ART. 3 EN 28 VAN HET KINDERRECHTENVERDAG
- ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

1.

De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met de belangen van de minderjarige dochter van verzoekster (Anita BALLA, 30.03.2012) om het schooltraject voort te zetten en af te maken.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis (minstens behoorde hij zulks te hebben) dat Anita school loopt op Belgisch grondgebied (en nooit in Albanië school gelopen heeft).

2.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

66 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De relevante bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn de volgende.

Artikel 3: Het belang van het kind

/. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 28: Onderwijs

/. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

- c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naargelang Zijn capaciteiten;
- d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor al kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;
- e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag

1. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Uit het Handvest kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NJL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

1. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

3.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het schooltraject van de minderjarige Anita, en hieraan geen enkele overweging of onderzoek besteedt, is de beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen."

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. De Raad merkt voorts op dat waar de verzoekende partij verwijst naar het schoollopen van haar kind, uit het administratief dossier blijkt dat haar kinderen respectievelijk geboren zijn op 30 maart 2012 en op 30 oktober 2015, hetgeen inhoudt dat de kinderen, die beiden ook de Albanese nationaliteit hebben, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, zijnde 23 november 2016, respectievelijk nog maar vier en één jaar oud zijn, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij al een schooltraject doorlopen hebben in België. Het oudste kind kan hooguit één tot anderhalf jaar naar de kleuterklas geweest zijn, als dit al bewezen is nu verzoekende partij hiervan geen enkel bewijs bijbrengt en zijzelf naar aanleiding van haar asielaanvraag verklaarde dat zij haar dochter niet in een Belgische school ingeschreven kreeg omwille van haar illegale verblijfssituatie zodat zij dan maar een asielaanvraag heeft ingediend op 8 juli 2016 zodat geenszins blijkt dat voor die datum het oudste kind naar de kleuterklas ging en op het ogenblik van de bestreden beslissing dus slechts kan aangenomen worden dat het oudste kind nog maar drie maanden (vanaf aanvang schooljaar september 2016) naar de kleuterklas ging. Het jongste kind kan voorts bezwaarlijk al naar een Belgische school geweest zijn gelet op het feit dat het nog maar één jaar is op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel een inbreuk vormt op de belangen van de kinderen omdat geen rekening gehouden wordt met het schooltraject.

Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land

waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het schoolgaan van de kinderen maakt verzoekende partij evenmin een schending van de door haar aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk. Uit niets blijkt dat de belangen van de kinderen, kinderen die van zeer jonge leeftijd zijn en aldus een groot aanpassingsvermogen hebben, geschaad worden door de verzoekende partij die hun ouder is te volgen naar het land van herkomst. Evenmin blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen gaan.

Dit alles nog naast de vaststelling dat niet blijkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking hebben zodat verzoekende partij zich hier niet dienstig op kan beroepen.

2.4. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 3 IUO. ART. 13 VAN HET VERDRAG VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (hierna afgekort: EVRM)

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend aan verzoekster, biedt de Belgische autoriteiten de mogelijkheid om verzoekster te verwijderen van het Belgisch grondgebied en haar te repatriëren naar Albanië.

Het betekenen van de bestreden beslissing geeft aldus aan de autoriteiten de vrijbrief om verzoekster te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal werd immers (tijdig) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; deze (nota bene schorsende) procedure is nog hangende, een rechtsdag werd nog niet bepaald.

Verzoekster dreigt aldus te worden gerepatriëerd alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de Commissaris-Generaal, hetgeen uiteraard een schending zou betekenen van art. 3 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent voor verzoekster dus het concrete risico om in strijd met art. 3 EVRM gerepatriëerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus onvermijdelijk een (risico op) schending van art. 3 van het Verdrag, die noodzakelijkerwijze dient bestreden — voor een gedwongen verwijdering — teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.

2.

Terzake kan ook nuttig worden verwezen naar het advies van professor VANHEULE m.b.t. het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (dat uiteindelijk geresulteerd heeft in ...):

"Professor Vanheule van de Universiteit Gent, wiens advies ook aan de commissieleden van de Kamer werd bezorgd, gaat dezelfde richting uit; Zö bevestigt hij dat « het annulatieberoep niet de waarborgen [biedt] opgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) betreffende de artikelen 3 en 13 EVRM (effectief rechtsmiddel), die van toepassing zijn in geval van een verdedigbare grief met betrekking tot een mogelijk « refoulement » van een asielzoeker naar een land waar hij risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling ». Hij verwijst naar het arrest-Salah Sheekh (nr. 948/04, § 136, van 11 januari 2007),

waarin het Europees Hof het belang van een volledig onderzoek ten gronde en ex nunc beklemtoont: « Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort zaken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering » Hij volgt het Hof in zijn advies dat « het annulatieberoep voor de RW (...) enkel een onderzoek ex tunc toe [staat] pender mogelijkheid voor de verdoekende partij om nieuwe elementen toe te voegen. Enkel het beroep in volle rechtsmacht biedt deze mogelijkheid. Daarom bestaat het risico dat de afwezigheid van een onderzoek ten gronde en ex nunc op het niveau van de RW door het EHRM wordt gekwalificeerd als een schending van artikel 13 EVRM in specifieke gevallen van asielzoekers die de gelegenheid niet kregen om tijdens de procedure tot nietigverklaring nieuwe elementen voor te leggen. » Tevens verwijst hij naar het arrest-Gebremedhin (nr. 25389/05 van 26 april 2007), alsook naar het arrest-M.S.S. vs België (nr. 30696/09, 21 januari 2011). Die arresten geven aan dat in het geval waarin een Verdragsluitende Staat beslist om een vreemdeling terug te sturen naar een land waar er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een risico in de zin van artikel 3 EVRM zou lopen, artikel 13 EVRM vereist dat de betrokkene toegang heeft tot een rechtsmiddel met schorsende werking. Voorts stelt hij het volgende : « De procedure tot nietigverklaring is niet zijn rechtsmiddel. Het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een schorsende werking maar slechts in het geval waar een reëel risico bestaat op verwijdering. Volgens de huidige praktijk is dit zo in het geval dat de persoon wordt vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering na de beslissing van de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken. » De bijlage 13quinquies betekend aan verzoekster dient derhalve vernietigd te worden.”

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekende partij heeft geen belang bij haar middel nu blijkt dat de Raad bij arrest nr. 185 407 op 13 april 2017 uitspraak heeft gedaan over haar beroep bij volle rechtsmacht waarbij de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan de verzoekende partij. Het cassatieberoep dat verzoekende partij hiertegen aangetekend had bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard op 14 juni 2017 (beschikking nr. 12 474). Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij dreigt gerepatriëerd te worden zonder dat uitspraak is gedaan over de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), hetgeen niet het geval blijkt.

Verzoekende partij heeft de kans gehad een beroep in volle rechtsmacht in te dienen en er blijkt niet dat zij gedwongen van het grondgebied verwijderd werd alvorens dit beroep beslecht werd.

Bovendien brengt de verzoekende partij voorts geen enkel concreet gegeven aan dat er op wijst dat zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij beperkt zich tot de stelling dat de repatriëring naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Hiermee maakt zij evenwel geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE SCHENDING VAN ART. 13 EVRM IUO. ART. 3 EVRM

In casu dient vastgesteld dat het beroep dat voorzien is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkens de wetgeving en blijkens de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet schorsend beroep.

Enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft schorsende werking; een vordering tot schorsing en/ of nietigverklaring heeft evenwel geen schorsende werking, zodat het bevel, zelfs hangende de annulatieprocedure, kan worden uitgevoerd.

Verzoekster verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 27.02.14 (Josef / België) (70055/10); hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze mogelijkheid ("une telle construction") te ingewikkeld is om de voorwaarden van art. 13 EVRM iuo. art. 3 EVRM te vervullen, nl. de feitelijke en juridische beschikbaarheid en toegankelijkheid van een effectief rechtsmiddel (nr. 95-103):

« 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences de coulant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique. »

Ondanks de duidelijke inhoud van dit arrest en de gevolgen welke eruit dienen/ kunnen worden afgeleid, verwijst de Staatssecretaris in de bestreden beslissing enkel naar de mogelijkheid van een niet-schorsend beroep, hetgeen manifest strijdig is met de inhoud van het geciteerde arrest en derhalve een schending uitmaakt van de artt. 3 en 13 EVRM.”

2.10. Verzoekende partij hekelt het feit dat de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet-schorsend beroep. Hiermee uit zij kritiek op de Vreemdelingenwet. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het arrest Josef t. België van 27 februari 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de betrokkene in het genoemde arrest. Bovendien werd de zaak Josef doorverwezen naar de Grote Kamer en vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het Hof geschrapt, zodat het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst als niet bestaand moet worden beschouwd en de verzoekende partij er dan ook niet dienstig (meer) naar kan verwijzen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER